

og den Slags Ting, saa tror jeg, at den Stemning er oppe i Befolkningen, hvilken politisk Overbevisning de end have, og hvad de end mene skal gøres for Smaafolk her i Landet, den Stemning, at naar En bliver ved Sygdom uden egen Skyld sat i en daarlig økonomisk Situation, bør Samfundet træde hjælpende til. Derfor siger jeg, at denne Lov er en meget god Lov for enhver human, tænkende Mand, og jeg vil, naar denne Lov kommer op i Landstinget, selv med de Ændringer, jeg agter at stemme for, dog nok se, om de af den Grund tør vove at begrave den. Hvis jeg alene vilde se det fra et politisk Standpunkt, vil jeg sige, at jeg ikke havde saa meget imod, at de gjorde det, men det Ulykkelige er, at det kommer til at gaa ud over dem, som skulle nyde godt deraf. Derfor siger jeg, at hvis vi ved at følge de Herrer kunde have Udset til at naaa et Resultat, burde man gjøre det, men det er der ikke Spor af Grund til at tro. Derfor tillader jeg mig i al Høflighed at tilraade, at vi stemme for Ændringsforslaget under Nr. 5 til § 2. Jeg vil nu sige til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, at naar han er saa forelsket i sit Ændringsforslag under Nr. 2 til § 1, saa tror jeg, at alle de Betragtninger, han kom med, have grumme lidet praktisk Værd, naar vi hørte, hvad den høitærede Indenrigsminister sagde for et Døbtid siden; thi det tror jeg nok uden at være Spaamand, at kunne sige, at hvis dette Lovforslag overhovedet bliver til Lov under den nuværende Indenrigsminister, vil han i alt Fald sørge for, at han og hans Meningsfæller i Landstinget faae indsat en Bestemmelse om et Forlangende fra Bedkommende om at komme i Betragtning. Det udtalte jo den høitærede Indenrigsminister, og man kan ikke sige Andet, end at der virkelig er Noget i det. Det vil jo virkelig navnlig i de store Kommuner kræve et stort Bøgholdert at holde Rede paa alle de enkelte Individuer, men hvad de Enkelte angaar, som ere Gjenstand for dette Forhold, forekommer det mig ikke, man har Lov til at sige — og det vil vel det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds heller ikke sige — at det skulde være inhumant, at disse Folk skulde komme og melde sig, naar man var kommen hen imod den Tid, hvor de

havde Ret til at blive fri. Det er en selvfølgelig Forudsætning, at om dette Lovforslag skal blive til Lov, vil denne Bestemmelse blive sat ind i det andet Thing. Ingen vil, naar han ellers er enig i Lovforslaget, sætte sig imod Loven af den Grund. Derfor mente jeg, at det maasse kunde være heldigt at følge den ærede Ordfører i hans Modbemærkninger overfor dette Ændringsforslag. Men netop fordi jeg var saa befreden i min Forbry, at jeg vilde følge det ærede Flertal i Udvalget overalt undertagen paa det lille Punkt om de 3 Aar — jeg kan ikke indse, at det er noget stort Punkt — kan jeg derfor ikke se, at Loven skulde kunne strande paa Spørgsmaalet herom, naar man ellers var enig om dens Tanke. Derfor blev jeg saa forbauset overfor, hvad det ærede Medlem for Afsens (Bernsen) sagde; thi vi Andre, som ikke ere Medlemmer af Udvalget, vide jo ikke, hvad der ligger bag ved, og vi ville gjerne have Noget ud af denne Sag. Det kunde jo være, at der kunde komme Oplysninger frem, som vi kunde tage under alvorlig Overvejelse, og som kunde gjøre, at vi fræveg det Standpunkt, som vi hidtil have staaet paa med Hensyn til de 3 eller 5 Aar, og at vi saaledes kunde tage det under Overvejelse, om vi ikke vilde kunne følge det ærede Medlem. (En Stemme: Det er en anden Sag!) Jeg fastholder dog, at det vil ikke bringe Loven til at strande. Jeg vil slutte med at sige, at det er et Krav, som gjør sig kraftigere og stærkere gjældende Aar for Aar, at man skal hjælpe den Ubemidlede, der falder i Sygdom og derved alene af den Grund kommer i økonomisk Glendighed. Det tror jeg melder sig med forstærket Krav, saa at selv den høitærede Regjering jo har vist ved sit Sygeforsørgslovsforslag, at den akcepterer Tanken og anerkjender paa dette Punkt Fordringen om, at der maa gøres Noget. Et derude fra vide ogsaa, at vi i Kommunerne gjøre os selv en daarlig Tjeneste ved at opretholde denne Tilstand, hvor Folk komme i en temmelig ung Alder paa Fattigvæsenet, fordi de maasse paa Grund af deres Børns Sygdom tabe Modet og opgive Haabet. Det er en meget daarlig Tjeneste, vi paa den Maade gjøre os selv. Et der svare Statter i Kommunerne, ere meget daarligt tjente med, at der ikke bliver